

דנ"פ 31931-07-25 - מיכאל פן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 31931-07-25

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המבקש: מיכאל פן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בעה"ס 1204-12-24 מיום 29.6.2025 שניתן על ידי כב' השופטים י' אלרון, ע' גרוסקופף ור' רונן; בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין
בשם המבקש: עו"ד ; עו"ד

החלטה

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (כב' השופטים י' אלרון, ע' גרוסקופף ור' רונן) מיום 29.6.2025 בעה"ס 1204-12-24, שבו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דין שבגדרו הוכרז כבר-הסגרה לארה"ב.

1. כעולה מפסק הדין מושא הבקשה שלפניי, בשנת 2019 הוגש בבית משפט פדרלי בארה"ב כתב אישום נגד המבקש ואדם נוסף, שבמסגרתו הואשם המבקש בעבירה של קשירת קשר להלבין הון (להלן: כתב האישום בארה"ב). על פי הנטען, המבקש לקח חלק בניהול אתר אינטרנט (להלן: האתר) ובו קישורים שהפנו גולשים לזירות מסחר פליליות ב"דארקנט", כאשר עם הגולשים שהשתמשו באתר נמנו סוכנים פדרליים חשאיים וכמה עשרות משתמשים מפנסילבניה. לפי הנטען, המבקש ושותפו גבו עמלות תיווך בסך כולל של כ-15 מיליון דולר מן הספקים שפרסמו את מרכולתם בזירות שהונגשו באתר. עוד נטען כי המבקש ושותפו פעלו להסוות את טיבם של הרווחים הבלתי-חוקיים, באמצעות העברתם לארנקים וירטואליים ולחשבונות בנק במדינות שונות.

2. באוקטובר 2021 פנתה המשיבה לבית המשפט המחוזי בירושלים בעתירה להכריז על המבקש

כבר-הסגרה לארה"ב (להלן: עתירת ההסגרה). בנובמבר 2022, בעת שהעתירה הייתה תלויה ועומדת, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (להלן: כתב האישום בישראל וההליך הפלילי בישראל). באישום הראשון, שעניינו בעבירות העלמת הכנסה, נטען בין השאר כי המבקש ושותפו הפיקו הכנסות בסך כ-1.5 מיליון אירו ממקור "בלתי ידוע", וכי המבקש נמנע מלדווח על הכנסותיו כדין. באישום השני, שעניינו בהלבנת הון, נטען כי המבקש ביצע פעולות ברכוש אסור במטרה להסתיר את מקורו או להסוותו. לפי כתב האישום בישראל, עבירת המקור ביחס להלבנת ההון היא עבירת השמטת הכנסה (שצוינה באישום הראשון). כעולה מהבקשה שלפניי, ההליך הפלילי בישראל נמצא כעת לאחר סיום פרשת התביעה.

3. ביום 18.11.2024 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים את עתירת ההסגרה, וערעורו של המבקש לבית משפט זה נדחה ביום 29.6.2025. השופט י' אלרון, שכתב את חוות הדעת העיקרית, ציין שהמחלוקת בענייננו מתמקדת בעיקרה בשתי סוגיות: האחת, התקיימות דרישת הפליליות הכפולה, שהיא אחד התנאים להסגרה; והשנייה, השלכותיו האפשריות של ההליך הפלילי בישראל, הן על תחולת אחד הסייגים להסגרה - סייג הסיכון הכפול - והן על יישום סעיף 11 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה או החוק), שמאפשר לבית המשפט לדחות את מועד הדיון בעתירת הסגרה.

4. באשר לדרישת הפליליות הכפולה, השופט אלרון הסביר כי המעשה שבגינו מבוקשת ההסגרה נדרש להיות בר-עונשין הן לפי דיני המדינה המבקשת והן לפי דיני המדינה המתבקשת (כאשר אין הכרח שתהא זהות בין העבירות בדיני שתי המדינות). השופט אלרון קיבל את עמדת המשיבה שלפיה העבירה המקבילה בישראל למעשים המיוחסים למבקש, היא עבירת הלבנת הון לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). המבקש טען אמנם שכתב האישום בארה"ב לא ייחס לו את עבירת המקור שהניבה את כספי העמלות האסורים (עבירה של סחר בלתי-חוקי ב"דארקנט"), אך השופט אלרון הדגיש כי לפי הדין הישראלי אין הכרח שמלבין ההון יהיה מי שביצע את עבירת המקור; וכי ניתן להוכיח את התקיימות הנסיבה בעניין טיבו האסור של הרכוש גם ללא הרשעת הנאשם (או אחר) בעבירת המקור. על רקע זה נקבע שהנסיבה בדבר עבירת המקור - מתקיימת בענייננו, וזאת בין היתר מאחר שהמבקש עצמו "לא חלק על עובדות כתב האישום, ובכללן על התקיימות עבירת המקור" (פסקה 51 לחוות דעתו של השופט אלרון).

השופט אלרון ציין כי יש להוסיף ולבחון אם המעשים האמורים היו מאפשרים, מבחינה היפותטית, את העמדת המבקש לדין בישראל מבחינת מיקום העבירה; דהיינו, אם בהמרת נתונים היה מדובר בעבירת פנים (שמקימה סמכות טריטוריאלית), או בעבירת חוץ בעלת זיקה מספקת לישראל. הוסבר כי לפי הדין הישראלי (סעיף 7(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), לשם סיווג עבירה כעבירת פנים נדרש ככלל שלפחות "מקצת העבירה", כלומר חלק מהיסוד העובדתי שלה, התרחש בישראל - ודי בכך ש"אחד הרכיבים הנסיבתיים" התקיים בישראל, גם אם היסוד ההתנהגותי התקיים

בח"ל (פסקה 55 לחוות דעתו של השופט אלרון). אחת הנסיבות בעבירת הלבנת הון היא שהעבירה נעשתה כלפי "רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה" (סעיף 3(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון). נסיבה זו מתקיימת, כאמור, עקב עבירת המקור של סחר בלתי-חוקי ב"דארקנט", והשופט אלרון הדגיש כי אותה עבירה התרחשה "לכל הפחות בחלקה על אדמת ארה"ב, עת אזרחים אמריקאים מפנסילבניה, כמו גם סוכנים פדרליים חשאים, ביצעו סחר בלתי-חוקי בדארקנט דרך קישור מהאתר" (פסקה 56 לחוות דעתו). נוסף על כך נקבע כי "גם בחינה מהותית של עבירת הלבנת ההון מקנה זיקה לארה"ב [...] מבחינה מהותית עבירת הלבנת ההון התרחשה בארה"ב" (שם, בפסקה 57). נוכח האמור נקבע כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת במקרה דנן, הן מבחינת היות המעשים הרלוונטיים בני-עונשין בישראל, הן מבחינת מיקום העבירה בהיותה "עבירת פנים".

5. השופט אלרון הוסיף כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת גם באשר לעבירה שהמבקש סבר כי היא העבירה המקבילה בענייננו: עבירת קשירת קשר (סעיף 499 לחוק העונשין). השופט אלרון עמד על ההקבלה שבין עבירה זו לעבירה האמריקאית של קשירת קשר להלבין הון - הקבלה שבאה לידי ביטוי "כבר בעצם זהות השם שבין השתיים; אך גם במהותם של דברים באופן המשקף חבירה יחדיו של [המבקש - י"ע] ושותפו למען מטרה פלילית ואסורה של הלבנת הון" (פסקה 64 לחוות דעתו). עוד צוין שמיקום העבירה היה מאפשר אף הוא את העמדת המבקש לדין בישראל. נקבע כי לפי הדין הישראלי, כאשר הקשר נרקם במדינה אחת והעבירה מושא הקשר בוצעה במדינה אחרת, "הזיקה הטריטוריאלית תסב אחר מיקום התרחשות העבירה נשוא הקשר, גם במקרה שבו לא הייתה כוונה ייעודית מראש כי העבירה תתבצע דווקא במדינה זו" - וזאת, בין השאר, נוכח הקשר ההדוק שבין הקשר עצמו ובין העבירה מושא הקשר (שם, בפסקה 66). עוד הודגש שהעבירה מושא הקשר (ככל שהתבצעה) "היא 'מקצת' עבירת קשירת הקשר", ולכן גם מבחינה פורמלית קמה זיקה טריטוריאלית.

לצד האמור הסתייג השופט אלרון מעמדת המשיבה, שסברה כי מכיוון שהמבקש ידע שהרכישות מהאתר היו יכולות להתבצע בכל מקום בעולם, מדובר למעשה בעבירה ש"היתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל" ועל כן מהווה עבירת פנים (סעיף 7(א)(2) לחוק העונשין). השופט אלרון ציין כי המבקש "אמנם לא יעד במפורש את מעשיו כך שאלו יתרחשו בארה"ב", אך הוא ידע שניתן לגשת לאתר מכל מקום בעולם הכולל חיבור לרשת. אולם, לשיטת השופט אלרון, הגדרת עבירת הקשר כעבירת פנים מטעם זה "אינה יכולה לעמוד על רגליה שלה, אלא נזקקת לתמיכה בדמות התרחשות בפועל של העבירה נשוא הקשר במדינה מסוימת" (פסקה 71 לחוות דעתו). מכל מקום, כך צוין, בענייננו ארה"ב (המדינה שמעוניינת להעמיד את המבקש לדין) היא ממילא מדינה שבה התרחשה "מקצת" העבירה מושא הקשר, כך שניתן להותיר סוגיה זו לעת מצוא.

אם כן, נקבע שמעשי המבקש מקיימים את היסודות לעבירת פנים, בין אם מדובר בעבירת הלבנת הון ובין אם בעבירת קשירת קשר. לחלופין ציין השופט אלרון כי גם אם היה מדובר בעבירת חוץ, המעשים

היו מקימים זיקה פרוטקטיבית למדינת ישראל - ומכאן שדרישת הפליליות הכפולה מתקיימת בין כך ובין כך.

6. באשר להשלכותיו של ההליך הפלילי בישראל, השופט אלרון הסביר כי סוגיה זו תלויה ביחס שבין המעשים המיוחסים למבקש בכל אחת מהמדינות: אם ההליך בישראל מבוסס על אותו מעשה עבירה שבגינה התבקשה ההסגרה, יש לבחון אם מתקיים "סייג הסיכון הכפול"; ולחלופין, אם ההליך בישראל מבוסס על עבירה אחרת, יש לבחון אם ראוי להשהות את הדיון בעתירת ההסגרה לפי סעיף 11 לחוק (שחל לגבי "מבוקש העומד לדין או הנושא את ענשו בישראל על עבירה אחרת"). עוד הודגש כי "כדי שמעשי העבירה בין כתבי האישום יהיו זהים באופן המקיים את סייג 'הסיכון הכפול' - נדרשת חפיפה מלאה בין היסודות העובדתיים" (פסקה 80 לחוות דעתו של השופט אלרון).

על רקע זה פנה השופט אלרון להשוואה בין שני כתבי האישום, והגיע למסקנה שלא מתקיימת ביניהם חפיפה כאמור. כך, האישום הראשון בכתב האישום בישראל (בעניין העלמת הכנסה) ממוקד ב"חולייה האחרונה" בהתנהלות המבקש ובאי-הדיווח לרשויות הישראליות, ורכיב זה אינו חופף לכתב האישום בארה"ב. באשר לאישום השני בכתב האישום בישראל (הלבנת הון) אמנם "ישנו דמיון של ממש בין כתבי האישום", אך בכל זאת לא מתקיימת ביניהם חפיפה במידה הנדרשת. בהקשר זה הודגש כי עבירת המקור בכתב האישום בישראל היא עבירת מס, בעוד שבכתב האישום בארה"ב עבירת המקור היא סחר אסור ב"דארקנט"; וכי אף מעבר לפער ה"טכני" בהגדרת העבירות, "המדובר בעבירות שונות המגילות על ערכים חברתיים שונים ואשר מסיבות נזק כלכלי מסוג שונה לשתי המדינות - ישראל וארה"ב" (שם, בפסקה 82). מכל מקום, אף אם כתב האישום בישראל היה מייחס למבקש את אותה העבירה שיוחסה לו בכתב האישום בארה"ב, יתר התנאים לסייג הסיכון הכפול ממילא אינם מתקיימים: סעיף 2ב(א)(4) לחוק מחיל את הסייג כאשר "המבוקש עמד לדין בישראל על מעשה העבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונמצא זכאי או חייב", ואילו ההליך הפלילי בישראל נמצא בעיצומו.

7. באשר לדחיית הדיון בעתירת ההסגרה, קבע השופט אלרון כי סעיף 11 לחוק לא נועד להגן על המבוקש אלא "להסדיר את התחרות שבין המדינה המבקשת לבין המדינה המתבקשת", ומשכך האפשרות לפנות לבית המשפט בהקשר זה נתונה למדינות בלבד (פסקה 96 לחוות דעתו). מכיוון שהמשיבה התנגדה לדחייה, נקבע שאין אפשרות להחיל את הסעיף במקרה דנן. אף לגופו של עניין, הודגש כי בית המשפט נדרש להפעיל בצמצום את סמכותו לפי סעיף 11, וכי לא הוצגה הצדקה להחלתו בענייננו. לבסוף דחה השופט אלרון מספר טענות נוספות של המבקש בעניין סייגים אפשריים להסגרתו.

8. השופט ע'גרוסקופף הסכים לתוצאה שאליה הגיע השופט אלרון ולנימוקיו, בכפוף למספר הערות. לעמדת השופט גרוסקופף, ככלל יש לבחון את דרישת הפליליות הכפולה ביחס לעבירה שבגינה

התבקשה ההסגרה, ולא ביחס לעבירה חמורה יותר שבגינה ניתן היה לבקש הסגרה. לפיכך, "ומבלי לטעת מסמרות ביחס לשאלה העקרונית בדבר האפשרות לפנות לעבירה שונה מזו שננקבה בבקשת ההסגרה לצורך בחינת דרישת ה'פליליות הכפולה'", צוין כי לא היה מקום לבחון את מעשי המבקש בראי עבירה של הלבנת הון (פסקה 1 לחוות דעתו). עם זאת, השופט גרוסקופף הסכים כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת באשר לעבירת קשירת הקשר, שאותה ניתן לשיטתו להגדיר כ"עבירת פנים"; והותיר בצריך עיון את שאלת קיומה של זיקה פרוטקטיבית. עוד הסכים השופט גרוסקופף לדחיית הטענות בדבר סיכון כפול, עקב השוני בין העבירות בכתבי האישום בישראל ובארה"ב, אך הותיר בצריך עיון את השאלה "אם היה מקום להכריז על [המבקש - י"ע] כבר-הסגרה, לו היה מדובר באותה עבירה עצמה, אך מהטעם שההליך הישראלי טרם הסתיים" (שם, בפסקה 4). השופט גרוסקופף הסכים שאין מקום לדחיית הדיון בעתירת ההסגרה, אך ציין כי לשיטתו בקשה לפי סעיף 11 לחוק יכול שתוגש גם על ידי מי שהסגרתו התבקשה. השופט ר' רונן, מצדה, הסכימה לפסק דינו של השופט אלרון, וציינה כי ניתן להותיר לעת מצוא את המחלוקות שהתגלעו בינו ובין השופט גרוסקופף.

9. מכאן הבקשה שלפניי, שבצדה ביקש המבקש להורות על עיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בבקשה לדיון נוסף. המבקש טוען שבפסק הדין נקבעו הלכות חדשות וקשות באשר לסמכותה הטריטוריאלית של ישראל ובאשר לסייג "הסיכון הכפול". באשר לסמכות הטריטוריאלית, המבקש עומד על טענתו שכתב האישום בארה"ב אינו כולל "שום היבט מקומי בארה"ב". כך, השרתים שבהם אוחסן האתר אינם ממוקמים בארה"ב, וכך גם המוסדות הפיננסיים שהיו מעורבים בהלבנה; באתר השתמשו משתמשים מכל העולם, מבלי שהפעילות בו כוונה לארה"ב ספציפית; ולא נטען שהמבקש נכח בארה"ב לאורך תקופת האישום. בנסיבות אלו חולק המבקש על הקביעה בדבר התקיימות היסודות לעבירת פנים. לטענתו, הדין הישראלי קובע שסמכות טריטוריאלית נובעת "אך ורק מיסודות אותה עבירה המיוחסת לנאשם (ולא מכל עבירת מקור או עבירת רקע, שאינן מיוחסות לו)", ואילו מפסק הדין נובע כלל שלפיו "כל נסיבה שהיא, רחוקה ככל שתהא מליבת האירוע, ברקע העובדות - יכולה לקבע סמכות מקומית בהיותה 'מקצת עבירה'".

באשר לסיכון הכפול, המבקש טוען כי מפסק הדין עולה הלכה שלפיה הסייג לא יחול כל עוד "מתקיימת שונות מסוימת בהגדרת נסיבות העבירה" בהליכים בשתי המדינות, אף אם הרכיבים ההתנהגותיים זהים. זאת, כך נטען, בניגוד להלכה הנוהגת שלפיה בחינת זהות המעשים ממוקדת "באותם רכיבי התנהגות שביצועם מיוחס לנאשם". מכיוון שהרשעה בהלבנת הון אינה דורשת שהנאשם יהיה מעורב בעבירת המקור, ואף אין צורך במודעות ספציפית שלו לסוג עבירת המקור, המבקש טוען כי השוני בין עבירות המקור אינו אמור להשפיע על תחולת סייג הסיכון הכפול; ולטענתו הותרת פסק הדין על כנו אף תאפשר העמדה לדיון יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה הלבנה, "על-ידי הצמדת עבירות מקור שונות לאותה ההלבנה". עוד לשיטת המבקש, אף אם עבירות המקור בשני כתבי האישום נועדו להגן על ערכים שונים, מדובר בשונות ש"רחוקה מאוד מליבת האירועים", שכן שני כתבי האישום

עוסקים בסופו של יום בערכים המוגנים שקשורים בעבירות הלבנה.

10. לאחר שעיינתי בפסק הדין ובטענות המבקש, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, משאין מדובר באחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים קיום דיון נוסף לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. סעיף זה קובע כי ניתן לקיים דיון נוסף בפסק דין "אם ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של הלכה שנפסקה בענין" ראוי לקיים בה דיון נוסף. אולם, בפסיקה הובהר בהקשר זה כי "הלכה" חדשה כאמור צריכה ככלל "לגלות את עצמה על פני פסק הדין ולהיות ברורה ומפורשת"; וכן כי "פרשנות של הוראת חוק, היא כשלעצמה, אינה מצדיקה קיום דיון נוסף" (ראו, בהתאמה: דנ"פ 7229/16 בן יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (3.1.2017) (להלן: עניין בן יצחק); דנ"פ 5583/21 דברה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (10.1.2022)).

עיון בפסק הדין מגלה כי הסוגיות שלגביהן מלין המבקש הוכרעו על סמך יישום הוראות הדין בראי נסיבות המקרה, מבלי שנקבעו בו המסקנות רחבות-ההיקף שנטענו בבקשה. קשה על כן לחלץ מפסק הדין הלכה חדשה, לא כל שכן הלכה שעומדת באמות המידה המחמירות לקיום דיון נוסף (ראו והשוו: דנ"פ 3319/21 פלוני נ' פלוני, פסקאות 8-9 (4.8.2021); דנ"פ 354/23 טויטו נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-14 (17.7.2023)).

11. כך, במישור הסמכות הטריטוריאלית, המבקש טוען כאמור כי בית המשפט שגה בקבעו שהזיקה בין עובדות המקרה למדינת ארה"ב עומדת בתנאי הדין הישראלי ל"עבירת פנים", ולטענתו המיקום של המשתמשים האמריקאים שגלשו באתר הוא "אקראי וחסר חשיבות לעניין ההלבנה עצמה". סוגיית הסמכות הטריטוריאלית נבחנה, כאמור, על ידי השופט אלרון בראי שתי עבירות בדין הישראלי - הלבנת הון וקשירת קשר - אך מכיוון שהשופט גרוסקופף הסתייג מההפניה להלבנת הון, המכנה המשותף בין עמדות שופטי ההרכב מצוי בעבירת קשירת הקשר.

השופט אלרון הפנה בהקשר זה לדברי השופט א' א' לוי באחת הפרשות - שם הודגשה "זיקתה המיוחדת של עבירת הקשר לעבירה העיקרית", ונקבע כי "יש לראות במקום ביצועו של הקשר כמסב עצמו גם על שטחה של המדינה שבה הייתה העבירה אמורה להתבצע, הוא גם המקום שבו צפויים הקושרים לקצור את רווחיהם" (ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 402 (2006)). בהמשך לכך קבע השופט אלרון כי המדינה שבה בוצעה העבירה מושא הקשר רוכשת זיקה טריטוריאלית לעבירת הקשר, גם בהיעדר כוונה ייעודית של הקושרים לבצע את העבירה דווקא באותה מדינה. בהקשר זה ציין השופט אלרון, בין היתר, כי "העבירה נשוא הקשר היא 'מקצת' עבירת קשירת הקשר, במסגרת אחת מנסיבות העבירה", ומכאן שקמה סמכות טריטוריאלית במישור הפורמלי; וכן כי שיקולי מדיניות תומכים אף הם בהכרה בסמכות הטריטוריאלית של המדינה שבה בוצעה העבירה מושא

הקשר, "שכן, במדינה זו 'קצרו הקושרים את רווחיהם', כלשון השופט א' א' לוי [...] " (פסקה 66 לחוות דעתו)).

השופט גרוסקופף, מצדו, ציין כי: "קשירת קשר להלבין רווחים מפעילות עבריינית באינטרנט מקיימת זיקה מספקת לישראל על מנת לאפשר הגדרתה כ-'עבירת פנים', ככל שעניינה של עבירת המקור בפעילות עבריינית שיועדה מלכתחילה, ובוצעה הלכה למעשה, גם ביחס לתושבי מדינת ישראל, וזאת בהיקפים המצדיקים, כשלעצמם, נקיטת צעדים פליליים בישראל" (פסקה 2 לחוות דעתו; ההדגשות הוספו - י"ע). עוד הבהיר השופט גרוסקופף כי היה מגיע למסקנה זו "גם אם אניח [...] כי הפעילות העבריינית יועדה ובוצעה גם ביחס למדינות נוספות" (שם).

12. אם כן, השופטים אלרון וגרוסקופף היו תמימי דעים לעניין התוצאה כי לפנינו עבירת פנים, וביססו את עמדותיהם על מאפייניה של עבירת קשירת הקשר ועל נסיבות המקרה דנן. עם זאת, השופט אלרון הדגיש כי המדינה שבה מומש הקשר תרכוש סמכות טריטוריאלית גם אם הקושרים לא התכוונו לממש את הקשר "דווקא במדינה זו" (בפסקה 66 לחוות דעתו); ואילו השופט גרוסקופף יצא מנקודת הנחה שהעבירה יועדה להתבצע גם ביחס לתושבי המדינה שבה עומד הנאשם לדין (וגם ביחס למדינות נוספות).

בנסיבות אלו, איני סבור שניתן לקרוא לתוך פסק הדין את השלכות הרוחב שנטענו בבקשה. אף אם עולה מפסק הדין חידוש מסוים, אשר נובע מהחלת דרישות הדין על סיטואציה עובדתית חדשה - מדובר לכל היותר בפיתוח יישומי ולא בהלכה חדשה המצדיקה כשלעצמה קיום דיון נוסף (ראו והשוו: דנ"פ 2633/19 ידיד נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין - מחוז תל אביב והמרכז, פסקה 7 (27.6.2019); דנ"פ 4625/21 שור נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.6.2022)).

13. זאת ועוד: לטענת המבקש ניתן לאבחן את המקרה דנן מפסק הדין ברע"פ 1178/97 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 266 (1997) (להלן: עניין כהנא), שעסק באיום שהושמע בחו"ל ו"נקלט" על ידי המתלונן בישראל, ובו נדרש בית המשפט לגדרי המושג "מקצת העבירה" והכיר בסמכותה הטריטוריאלית של המדינה שבה נקלט האיום. לשיטת המבקש ענייננו שונה מעניין כהנא, שכן באותו מקרה הנסיבה הרלוונטית נכללה במארג העובדתי שיוחס לנאשם ו"השלימה למעשה את ביצוע העבירה" (פסקה 87 לבקשה). אולם, בהיבט זה דומה כי פסק הדין למעשה עולה בקנה אחד עם עניין כהנא ואינו סותר אותו, שכן כפי שהדגיש השופט אלרון: "העבירה נשוא הקשר היא אשר מעניקה את המשמעות הפלילית לעבירת הקשר" (פסקה 66 לחוות דעתו). על כן קשה לומר כי בענייננו מדובר בנסיבה ה"רחוקה" מהמארג שמיוחס למבקש.

14. במישור הסיכון הכפול, המבקש טוען כי שאלת "זהות המעשים" הוכרעה בפסק הדין על סמך ההבדלים שבין עבירות המקור שבבסיס כתבי האישום בשתי המדינות; ובכך, נטען, פעל בית המשפט בניגוד לדין, שכן יש לבחון את "זהות המעשים" רק בראי רכיבי ההתנהגות שמיוחסים לנאשם עצמו. אולם, אף מבלי להידרש לטענתו העקרונית של המבקש, גם בהקשר זה לא ניתן לאתר בפסק הדין הלכה עקרונית חדשה. כאמור, השופט אלרון הדגיש בחוות דעתו כי עבירת המקור שבבסיס כתב האישום בארה"ב היא סחר ב"דארקנט", בעוד שעבירת המקור בכתב האישום בישראל היא עבירת מס אשר מיוחסת למבקש עצמו. בהקשר זה ציין השופט אלרון: "מלבד הפער ה'טכני' בהגדרת העבירות, גם בהקשר זה המדובר בעבירות שונות המגילות על ערכים חברתיים שונים ואשר מסיבות נזק כלכלי מסוג שונה לשתי המדינות - ישראל וארה"ב" (פסקה 82 לחוות דעתו). ברי אפוא כי מסקנתו של השופט אלרון לא נסמכה רק על העובדה הטכנית-פורמלית שמדובר בעבירות מקור שונות, אלא גם על ההבדלים המהותיים שקיימים שבין שתי עבירות המקור מבחינת תכליותיהן ותוצאותיהן (ראו בהקשר דומה: ע"פ 766/21 רביעה נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.2.2023); ע"פ 9804/02 שר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 461, 467-473 (2004)). השופט גרוסקופף הוסיף לכך פירוט על ההבדלים בעובדות ובמעשים שפורטו בשני כתבי האישום:

"כתב האישום האמריקני עוסק בתקופה ארוכה מזו שבה עוסק כתב האישום הישראלי [...]; כתב האישום האמריקני מונה שורה של התנהגויות שאינן מוזכרות כלל בכתב האישום הישראלי [...]; כתב האישום האמריקני עוסק בהלבנת הון בהיקף גדול, בהרבה, מזו בה עוסק כתב האישום הישראלי - אף שדומה כי קיימת חפיפה חלקית בין הכספים בהם עוסקים שני כתבי האישום [...]; ולבסוף, ולא מבחינת החשיבות, קיים שוני משמעותי בעבירות המקור (סיוע למסחר בדארקנט לעומת העלמת מס), ובהתאם, קיים שוני גם בערכים החברתיים עליהם מבקשים האישומים להגן" (בפסקה 4 לחוות דעתו של השופט גרוסקופף).

אם כן, מפסק הדין לא עולה כוונה לקבוע הלכה חדשה באשר לדרך הבחינה של סייג "הסיכון הכפול", והכרעתם של השופטים אלרון וגרוסקופף נטועה במישור הדין הקיים. כך הוא, כאמור, גם באשר להכרעה בדבר הסמכות הטריטוריאלית. בנסיבות אלו, טענות המבקש בעניין שגיאות ביישום הדין או בפירוש הפסיקה הרלוונטית, הן למעשה טענות ערעוריות שאינן מקימות כשלעצמן הצדקה לקיום דיון נוסף (השוו: דנ"פ 1042/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 והאסמכתאות שם (6.4.2020)).

15. טענת המבקש כי עניינו הוא מקרה תקדימי, שכן בפסיקה טרם נדונה עתירה להסגרת אדם "לגבי מעשים שבגינם הוא כבר עומד לדין בהליך תלוי ועומד בישראל" - אין בה כדי לסייע לו, ובמידה מסוימת אף ההיפך הוא הנכון. זאת, שכן היקף ההשלכות המעשיות של פסק דין מסוים עשוי לקבל משקל בעת בחינת ההצדקה לקיום דיון נוסף בו (דנג"ץ 3998/22 בן ארי נ' השר לביטחון פנים, פסקה 18 (30.8.2022); דנ"פ 4067/21 מדינת ישראל נ' בקשי דורון, פסקה 13 (12.9.2021)). מכל מקום,

"תוצאה של פסק דין אינה הלכה חדשה היכולה להוות טענה לקיום דיון נוסף" (עניין בן יצחק, בפסקה 30). השאלות שנותרו בצריך עיון אף הן אינן מצדיקות קיום דיון נוסף, שכן מטבע הדברים לא נקבעה לגביהן הלכה (השוו: דנ"פ 5774/18 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.8.2018); דנ"פ 6785/17 איינאו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2.10.2017)).

16. מכל הטעמים שפורטו לעיל, לא שוכנעתי בקיומה של הצדקה לעריכת דיון נוסף בפסק הדין. הבקשה לדיון נוסף נדחית אפוא, ומשכך נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"ה (29 יולי 2025).

יצחק עמית
נשיא